

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 18.

15. oktbr. 1941.

13. årgang.

Gud kaller nye arbeidere.

Kjære misjonsvenner!

«Tenk hvilken nåde det er av Gud at jeg får være hans sendebud» synger vi i en sang; og med rette kan vi synges det, for det gis ikke noe større for et menneske enn å få være utsendt av Gud til å forkynne evangeliet.

Oftentimes når jeg har sittet og tenkt på alle dem som ikke har hørt evangeliet om Jesus, har jeg bedt om at Gud må være med alle misjonærene så de kan få fortalt så mange som mulig om den vidunderlige freiser de eier. Nå har også Gud kalt meg til misjonsmarken for å fortelle om Ham som ga sitt liv for å frelse oss mennesker.

En kveld etter at jeg hadde bedt ble jeg i ånden ført inn i en stor sal med en orangerød kuppel. Langs veggene var det mørke utganger, og en av dem ble jeg ført ut av. Jeg kom så inn i et tussemørkt værelse hvor det sto et bord fullt av kostbare lysestaker. Da jeg fikk se dem, sa ånden til meg: «Disse skal du tenne.» Deretter så jeg et fat fullt av modne moreller, og det ble sagt til meg: «Hvordan går det hvis du nå ikke høster?» og jeg så alle bærene råtne bort. Til slutt ble det vist meg et par støvler, og jeg spurte: Hva skal dette være, og jeg hørte en røst som sa: «Gå til China!» «Og nå er du fri fra ditt løfte ved dåpen, for nå er det blitt en befaling.» Og så var alt borte.

En gang hadde jeg gitt Gud det løfte at jeg skulle bli misjonær, og 4 år senere ga han meg misjonsbefalingen.

Kjære venner gløm ikke å be for misjonærene. Husk deres arbeid i deres bønner. De trenger forbønn, og Gud skal høre.

Deres i Herren *Rolf Busch,*
Frognervn. 52, Oslo.

«Arbeid før natten kommer!»

Dette ord har stadig kommet for meg i den siste tid, da jeg vet at det er ennå så mange igjen som aldri har hørt om vår Frelser. Jeg håper at det ennå kommer en tid, hvor vi kan få lov til å høste inn mange sjeler for Jesus.

Det er nå cirka 3 år siden Jesus kalte meg ut til China, men dette kall kunne jeg ikke svare på. Siden den dag var jeg ikke en lykkelig kristen lenger. Men så kalte Jesus meg igjen og da svarte jeg: ja, Jesus, nå vil jeg gå! Jeg vet at hadde jeg ikke hørt på Hans røst da så måtte jeg gått fra Ham. Men pris skje Gud, jeg var lydig.

Jeg synes jeg er så ung til en sådan gjerning, men da kom Herrens ord til meg fra Jeremias 1, 7—9: «Da sa Herrens ord til meg: «si ikke jeg er ung! Men til alle dem jeg sender deg til, skal du gå, og alt det jeg byder deg skal du tale. Frykt ikke for dem, for jeg er med deg og vil redde deg, sier Herren. Og Herren rakte ut sin hånd og rørte ved min munn og Herren sa til meg: Se jeg legger mine ord i din munn.»

Ja, det er herlig med Herrens rike løfter til oss. For om alt omkring oss svikter, så holder løftene. Herrens kraft er rikelig for hver dag som går. Jeg er så glad for at Jesus har frelst meg og dyrekjøpt meg med sitt eget dyre blod. Ja, det er som det står i sangen: «O hvor stort å tro på Jesus i de unge år.»

Så må dere huske på å be for våre venner som er på misjonsmarken, og be også for oss som skal ut.

Min Jesus, ja Ham vil jeg følge, og vandre med Ham på den vei Han har vist meg den veien som Han har beredt for meg.

Kor:

Den veien den går gjennom ørkenens land,
Og den er tornfull og trang,
Men Jesus Han vil skjenke meg
strømmer av levende vann.

Min tanke den går til kinesernes land,
Der plassen står åpen for meg.
Dit Jesus har kalt meg og da må jeg gå
Og utbrede Jesu navn.

Min venn vi er satt til å sprede
Guds lys over hedningeland,
Fortelle om Jesus vår Frelser
og freden i himmelens land.

Det minste min venn du kan gjøre
Det er å bede for dem,
Som ei vet om Jesus som døde
og hele sitt liv ga for dem.

Deres i Jesus

Reidun Nielsen.

Shivesgt. 12 c, Oslo.

I forbindelse med ovenstående tilføyer jeg følgende:

Disse kjære søsken som begge er kalt av Gud til China har sitt åndelige heim i menigheten Møllergaten 38, Oslo. De er helhjertet på Guds side, hellige, varme og Gudhengivne, som det bare kan sies godt om. Når veien til China åpner seg, skal de dra ut ifølge med søstrene Bjerva og Thuen. Men de kommer selvfølgelig rundt og hilser på venneflokkene før de reiser.

Skulle de melde seg til et besøk, så si ikke nei, men ta imot dem i Jesu navn. Dere vil bli glad i dem og prise Gud for dem. Og la oss takke Herren, at Han driver arbeidere uti sin høst. (Matt. 9, 37—38).

Med broderhilsen i Jesu navn fra eders i Ham

Daniel Nilsen.

Vi vil også gi uttrykk for den store glede vi føler når nå to unge, varmhjertede mennesker er kalt av Gud til misjonsarbeid. Det er høsttid nå, i ordets dypeste betydning, og Gud kaller arbeidere til sin høst.

Vi vil da minne alle som får brev

Guds kjærlighet og nåde.

I.

DEN FRELSENDE NADE.

«For så har Gud elsket verden, at han ga sin sønn —.» (Joh. 3, 16).

Her møter vi Guds kjærlighet og nåde i sin høyde og dybde.

Det var ikke en god og from menneskelekt som Gud beviste sin kjærlighet imot.

Nei, «mennesket fordervet sin vei —.»

Gud måtte skrive dommen over slekten:

«Alle har syndet og fattes ære.»

Men Gud elsket. —

«I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Gud har elsket oss, og sendt sin sønn til soning for verdens synder.»

Å, — måtte Guds kjærlighet mere åpenbares i våre liv. —

«Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker.»

Hvilken stor dag når det gikk opp for oss, at vi var fortapte syndere, og behovet *nåde*. Vi hadde ingen gode gjerninger i komme fram til Gud med.

«Offere for Gud er en sønderbrutt ånd; et sønderbrutt og sønderknust hjerte vil du, o Gud, ikke forakte.»

Vidunderlige dag da vi fikk erfare *nådens* tilgivende makt. «Vi ble rettferdiggjorte uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus —.»

Guds kjærlighet og nåde åpenbart i Kristus er bunnløs og ubegrenset.

En forbryter kan bli benådet. Han var skyldig i den dom han ble dømt, men benådelse fant sted.

I Guds frelse er mer enn en benådelse. Vi leser i Rom. 5, 16: «— men nådegaven ble til *frifinnelsesdom*.»

Skyldig men frifunnet.

fra disse søsken om å ta vel imot dem og gi dem et godt offer. Det må aldri være slik at det ikke passer når misjonærer kommer. Det er ikke helt sant engang. Husrom fins det som regel overalt, og de er Guds sendebud og Herren vet å ordne det økonomiske. Menighetene får selv velsignelse av deres besøk og fornyelse og nytt mot i arbeidet.

Red.

Syndens slave, — men satt i frihet.

Vi får senke oss ned i nådefloden, og utbryte med Johannes:

«Vi så hans herlighet, — en herlighet som en enbåren sønn har fra sin Far, — full av *nåde* og *sannhet*.»

II.

DEN OPPFOSTRENDE NADE.

Guds nåde opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, og leve tuktig og rettferdig og gudelig i denne nåværende verden, mens vi venter —» Fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, det makter man ikke med *moralsk styrke*. Forsøke å ta seg isammen når ikke fram. Først når *nåden* får virke i ens liv, da — kan man *fornekte* syndens lyster. Vi er svake og feilende. Nederlag kan inntreffe, men la oss alltid regne med:

«Guds nåde er os nok, og hans kraft skal åpenbares i vår svakhet.»

Herren styrker de slappe hender, og de maktløse kner gjør han sterke.

Guds nåde opptukter oss til å leve rettferdig og gudelig i denne nåværende verden. Verden og dens makt vil så lett gripe de kristne, men Jesu ord lyder:

«I er i verden, men *ikke* av verden.»

Akk, — hvor mange Guds barn er ikke blitt grepet av verdensånden i disse dager.

Skriften formaner oss til: — «å holde seg *uplettet av verden*.»

Korset er skilleveien: *Grensen er klar*. — «*Vårt liv er skjult med Kristus i Gud*.»

III.

DEN BEVARENDE NADE.

«Herrens nåde er det, at det ikke er forbi med oss, — den er ny hver morgen.»

Hvor godt å gå til ro etter endt dag, og vite at Guds nåde har bevart meg i dag.

Guds nåde har dekket meg mot fiendens angrep. Guds nåde har styrket den trette pilgrim.

Tross prøvelser så ser man Jesus stor og mektig.

«For ditt blikk store Gud alle skygger må fly.»

Høststormene raser. Uværsskyene trekker seg tettere sammen for senere hen å bryte løs som aldri tidligere.

Det er mørkt i verden. Mange feller sorgens tårer. Veerne til trengslene har begynt, men la eder ikke skremme.»

La så stormene og bølgen gå skyhøye, vi slår opp den gamle, kjære bok og leser:

«Guds faste grunnvoll står, — Herren kjenner sine —.» Guds øye farer rundt den hele jord for å kraftig støtte dem hvis hjerte er helt med ham —.»

«Gud er vår tilflykt og vår styrke —.»

p. t. Båstad i sept. 1941.

Rolf Westlie.

Tillit.

Billy Bray møtte en dag en mann som stanset ham på gaten med de ord: «Herren har minnet meg om å gi deg en ny dress som jeg har hjemme. Bli med, så skal vi se om den passer.»

«Tusen takk,» svarte Billy Bray, «jeg tviler ikke på at den passer, for Herren vet akkurat hvor stor jeg er.»

Mot til å være fattig.

Jeg skulle ønske flere av oss hadde mot til å være fattige. At ikke verden var så forhippen på å følge moten og så avhengig av komfort. Som det er nå, går mange av oss glipp av de goder vi kunne ha, fordi vi maser oss ut med å få dem vi ikke kan nå.

Bitterheten ved å være fattig blir borte når en er klok til å innrette seg etter sine egne behov og ikke etter naboens.

A. C.

President Lincoln

uttalte ved en anledning at alminnelige folk må være meget dyrebare for Gud. Hvis ikke ville han ikke ha skapt så mange av dem.

Hvor underlig er du i alt hva du gjør; hvem kan dine veier forstå? Men ett er dog sikkert: den vei du meg før, for meg er den beste å gå.

K

Når krisestått, vil er skapene

Forrige

en stor hi den ble et

sjon av v bevisste k

uhyre offe

«Er det ik retten til

Så mange selv: «Nå

misjonæren kan ikke

selv,» og s kring mis

ikke selv

av sine m nyttig opp

Det er a dan misjon

også. Gud menneskes

hans kall t ens barn

stengte dor høre hans

om seier d lukkede p

Jeriko med stridsmenn

etter er kor overgir ko

over Herre beidstid bli

Kristi ka kall til per

Det var sjonens an

hvile på m ner. Det e

så lett fra svar og lar

per stelle n ble kalt ti

sonlige inn oss dette, d

hertet og den enkelte

rikssak i v eder som la

derfor klok dige som d

Det som at alle kris

kall til å v hostens her

sin høst.»

Krisetider og misjonen.

Når krisens budskap er blitt forstått, vil Gud vise oss at krisetider er skapende tider.

Førrige verdenskrig hadde vært en stor hindring for misjonen, men den ble etterfulgt av en verdensmisjon av veldig omfang. Ansvarsbevisste kristne led under krigens uhyre offer, og de spurte i sin nød: «Er det ikke en større sak som har retten til våre liv og våre penger?» Så manges ungdom sa da til seg selv: «Når krigen river så mange misjonærer bort fra deres gjerning, kan ikke jeg leve mitt liv for meg selv,» og skarevis flokket de seg omkring misjonens banner. De som ikke selv kunne reise ut, ga villig av sine midler. Krig kan være en nyttig oppvekker i sann økonomi.

Det er all grunn til å vente en sådan misjonsbølge etter denne krigen også. Gud har ennå nådedager for menneskeslekten. Verdenskrigen er hans kall til verdensmisjonen. Troens barn blir ikke motfalne foran stengte dører. Troen kan fremdeles høre hans røst som talte til Josva om seier da han sto foran Jerikos lukkede porter: «Se, jeg har gitt Jeriko med dets konge og de djerve stridsmenn i din hånd.» Tiden heretter er kort, men når vi, som Josva, overgir kommandoen til Fyrsten over Herrens hær, skal den korte arbeidstid bli en seirens tid.

Kristi kall idag er et personlig kall til personlig ansvar.

Det var ikke Guds mening at misjonens ansvar i første hånd skulle hvile på menneskelige organisasjoner. Det er de kristnes synd at de så lett fraskriver seg personlig ansvar og lar kirker og misjonsselskaper stelle med det som hver kristen ble kalt til å fremme ved sin personlige innsats. Når Gud får vise oss dette, da tenner han en ny ild i hjertet og gir et personlig kall til den enkelte om å være med i hans rikssak i verden: «Se, jeg sender eder som lam midt iblant ulver; vær derfor kloke som slanger og enfoldige som duer.»

Det som misjonen behøver idag er at alle kristne kjenner et personlig kall til å være med i arbeidet. «Be høstens herre drive ut arbeidere til sin høst.»

Den bønne har vi nesten ikke bedt. Vi var redd for at selskapes budsjett skulle bli sprengt! Hvilken misforståelse av Jesu ord! Hvor stor betydning fikk det ikke for misjonen i Europa at Lydia fulgte Herrens kall! Hennes åpne heim, hennes varme hjertelag, hennes pengehjelp for Paulus i hans arbeid. Slik hører Herren våre bønner om å drive arbeidere ut til sin høst. «Gud er tilstrekkelig for sin egen sak,» sa Hudson Taylor.

Jeg sender eder, sier Herren. Det er i krisetider Gud fører fram noe nytt som skal tjene hans rike i verden. I de tunge årene etter Napoleonkrigene, fødte Gud fram noen av de misjonsselskaper som har brakt evangeliet til alle verdens hjørner, og det var i den tiden han sendte Hans Nielsen Hauge til det norske folk. Og hva betød ikke hans gjerning for det personlige kristenliv i vårt land og for norsk hedningemisjon?

Når vi ber, vil han svare på en underbar måte selv i krisetider.

Da omveltningen brøt inn over China i 1927 med intense forfølgelser, så misjonærene måtte forlate innlandet, skrev en norsk journalist som var der ute: «Kristendommen evakuerer China.» Nei, det var ikke evakuering, det var bare en gjennomgripende forandring som Gud foretok i sitt hus der ute. Det vet de som har sett litt av den ansvarsbevissthet som da våknet hos de kinesiske kristne.

Misjonen på Madagaskar hadde en mørk periode i første del av førrige århundre. Den varte i 25 år, og i den tiden fikk ingen misjonær lov til å bo i landet. Men de innfødte kristne hadde fått Bibelen, og tross forbud og forfølgelse fant misjonærene de kristnes antall tidoblet, da de igjen fikk tillatelse til å komme til landet.

Slik arbeider Gud når vi ber, og de vekkelse som fulgte, må bare takke Gud for forandringen. De store folkevandringer som nå har foregått fra de krigsherjede provinser, har fordoblet kristendommens utbredelse i China, og brakt evangeliet til de forsømte vestlige provinser.

Jeg sender eder som lam . . .

Gud hadde sendt sønnen til verden som lammet der bærer verdens synd.

Nå sender Lammet sine fortrolige venner som offerlam til den samme verden.

Verdens eneste nød er dens synd.

Verdens eneste behov er forsoning med Gud.

Så enkelt er verdensproblemet.

Derfor er livets største oppgave idag å gå inn i forsoningens tjeneste — midt iblant ulver.

Der skal lammene tjene forsoningen. De kan nok fristes til å bli redde å fly bort i forskrekkelse; for hva kan lammene sette opp mot ulvene? Men der erfarer de at Lammet som sendte dem «gir dem makt over all fiendens velde,» og de drives fram av den samme kjærlighet som drev deres Herre til å sette livet til for fårene. Kjærligheten og medlidenheten gjorde Jesus til sjelenes store læge, og hans venner vil følge ham inn i verdens sjukehus.

Der kan de nok få oppleve at de sjuke får feberanfall, taler i villelse, slår lægen, velter medisinglassene og er uforskammet mot sjukepleierskene. Men febersjuka menneskers oppførsel tar man ikke som fornærmelse. En mor overlater ikke et febersjukt barn til seg selv, om det sier dumme ting. Kjærligheten tåler og tilgir. «Fader, forlat dem! for de vet ikke hva de gjør.»

Dere skal være kloke som slanger, sier Jesus. Noen land er stengt for misjonærene idag, og flere lukker sine grenser for Kristi sendebud. Men varmhjertede vitner har kommet inn i «lukkede» land som journalister, reisende eller andre praktiske yrker! — Der har de i personlig samtale vitnet for folket om hva Kristi kraft formår, og Guds ord skal ikke vende tomt tilbake. — Kloke som slanger og enfoldige som duer.

Det er det enfoldige ordet om Jesus som er en Guds kraft til frelse. Å, at vi må bli riktig enfoldige, både vi her heime og de som vi ber for der ute på misjonsmarker. Det som kan frelse verden er at vi blir *dærer* for Kristi skyld og ikke skammer oss ved evangeliet. Alle frelsesveier har hatt sin prøvetid og alt har sviktet, men *korset står uskadd på sitt sted.*

(Forts. side 100.)

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Hjem til Herren.

Fra China er kommet telegram om at søster Inga Johnsen er gått heim til herligheten.

Hun er jo vel kjent av bladets lesere og var ute for annen gang. Sammen med søster Signe Pedersen arbeidet hun i China.

Nå er hun da heime og legemet hviler i jorden til Jesus kommer.

Nye abonnenter

kan vi hilse velkommen også denne gang. Det har vært riktig bra med nye tingere på bladet hittil i år og hvis det fortsetter, slik vil det bli et godt år hva nye abonnenter angår. Dessverre må vi sløyfe flere som ikke betaler og det drar jo den gale veien. Vi ber dere som skylder for bladet sende beløpet pr. omgående nå. Riktig flinke har dere vært til å betale i år, men enda står mange tilrest.

Med dette nr. begynner 4. kvartal i år. Det er med takk til Gud vi ser tilbake på det som er gått av året. Gud har vært trofast!

Prov å tegn en ny abonnent.

Forsømte steder.

Det har hittil ikke blitt noen fart i arbeidet for de forsømte steder. Håper det snart lar seg gjøre å gå inn for saken med kraft. Det er flere steder som venter på vitner. I

Varteig var det meningen å ha et møte i nærmeste framtid, hvor offer til saken vil bli opptatt.

Søstrene Astrid Schie og Ingrid Ødegård besøker Bredholt ved Gautestad snart og om Gud gir oss anledning vil br. Rolf Antonsen besøke Hvaler.

Be for saken og send midler til br. Stefan Trøber, Postboks 32, Sarpsborg.

Saker som angår møter m. m. sendes undertegnede.

Venner som ønsker besøk kan skrive til undertegnede.

Broderhilsen.

G. Iversen,

Postboks 52, Sarpsborg.

På pilgrimsterden.

«Dager som går kommer aldri igjen,» synger sangeren og det er sant. De løper iveri og aldri står tiden stille. Fra første åndedrag og til siste er det et jag mot enden. Snart er vi ved enden av vårt jordiske liv. Evigheten vil først vise oss hvor mye er forsømt og hvordan vi benyttet dagene. Framtiden har vi ingen garanti for, men i dag er vår anledning. Aldri burde en eneste dag gå hen uten at vi hadde gjort noe for våre medmenneskers frelse. Vil du gjøre noe så gjør det idag. Det blir aldri bedre anledning enn nå.

Søndag 14. september var det stevne i «Bethel», Halden, og jeg dro iveri dit på morgenen.

Broder Isaksen hilste oss velkommen til stevne og br. Thor Sørli talte på formiddagsmøtet. Sangkorret sang flere sanger og strengemusikken deltok hele dagen. Etter møtet var endel av oss tilreisende, sammen med Isaksen, innom og hilste på broder Anders Johansen. Nå er han gammel og har vært sjuk i lengere tid. Hans tunge er lammet og han kan ikke tale lenger, men øynene tindret og strålte. Han er oppe og rusler og var ellers kjekk å se til. Hans hustru steller om ham og det er en stor nåde at hun er så pass sterk at hun klarer det. Det er underlig å tenke på at denne kjempe skulle bli så nedbrutt og denne kraftige røst forstummet. En dag — om ikke før — skal han stå ved glarhavet og synges Lammets sang. Da er det ingen alderdoms-

svakhet eller lamme tunger. Halle-luja!

Kl. 4 var det møte med dåp. Undertegnede sa litt før dåpen og så dømte broder Lyder Engh to søstre fra Fredrikstad. Som alltid er det høytidelig ved slike anledninger. Kl. 7 var vi atter samlet. Br. Engh, Sørli, undertegnede, Erik Eriksen fra Fredrikstad, Hans Utne m. fl. deltok.

Meningen var å dra ut en tur etter stevnet, men så ble min hustru sjuk. Det var «rosen» og jeg må vente litt. Min hustru har jo ellers vært sjuk i flere år. Det har sine vanskeligheter å være predikant og bli hindret i å reise, men det er nok en mening i alt. «Alle ting tjener dem til gode som elsker Gud» og «Hittil har Herren hjulpet.»

Søndag 21. september var tanken å vært i Rygge. Om Herren vil og vi lever blir det så.

G. I.

Krisetider og misjonen.

(Forts. fra side 99.)

Når man går tilbake til Jerusalem, fra det stedet på Oljebjerget hvor Jesus talte med disiplene om deres gjerning, og hvorfra han ble tatt opp til himmelen, ser man på høyre side av veien et imponerende grannitkors med et bronseverd festet til fasaden. Rundt omkring det store korset står 2500 små kors spredt utover på små gravtuer.

Det er krigens kors.

Bare en kilometer borte sto en gang det korset hvorpå Kristus drepte fiendskapet og gjorde fred. Så nær — og likevel så langt borte fra seier og fred! Det er misjonsarbeidernes bitre smerte.

Folkenes egne guder kan ikke frelse. Lidelsens kors blir bare flere og flere. Men til alle disse lidende mennesker sender Gud fremdeles sine budbærere med ordet om forsoningens kors, som blant alle folk og til alle tider har vist seg å være Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Chr. Hvidsteen
i «Misjonsbladet».

Jeg er mer redd mitt eget hjerte enn for paven og alle hans kardinaler. I mitt bryst har jeg den store pave, den som heter mitt eget jeg.

Luther.

Få kjenner ham — — •

— — — så jeg kan få kjenne Ham, og kraften av Hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelse, idet jeg blir gjort lik med Ham i hans død. — Filip. 3, 10.

Når du leser kapitelet, hvorfra ovenstående vers er hentet, vil du finne at det inneholder en kraftig atvarsel til de troende i Filipi om å ta seg ivare for vranglærere som vil le få dem til å sette lit til sine gjerninger, når det gjalt deres frelse og saliggjørelse. Samtidig viser han ved sitt eksempel, hvor langt det bør være for den troende å lite på noe annet enn Jesus Kristus og rettferdigheten i Ham. For Paulus var det slik: Han hadde det, han kunne sette sin lit til i kjødet. Hvis andre mente seg å ha det, så hadde han det enn mere. Men alt dette, hvor verdifullt det enn syntes, hadde han kastet overbord. Han aktet alt for tap, fordi kunnskapen om Jesus Kristus, hans Herre, var så meget mere verd.

Nå var Kristus Jesus alt for ham!

Det var nåden alene som i apostelens liv var det attråverdige, og ved innstillingen av å ha fått sitt syn opplatt for denne mektige sannhet, så kunne han få kjenne Ham.

Tenk, å få kjenne Jesus. Halle-luja!

«Få kjenne Ham».

Uttrykket «kjenne», brukes i to betydninger. For eksempel et menneske blir omtalt, og jeg vet hvem vedkommende er, hvordan han ser ut o. s. v., så sier vi, at vi kjenner ham. Likeledes brukes uttrykket kjenne, når det gjelder å føle. Det er uttrykk for det siste, apostelen gir tilkjenne.

«Få kjenne Ham og kraften av hans oppstandelse!»

Her er tale om «kraftføling». Jesu oppstandelseskraft er følbar. Der er sterke følelser der hvor denne kraft er virksom.

Det er en forvandlende kraft.

Når vi stanser ved Jesu oppstandelse fra de døde, så vil vi se de mektige virkninger av denne forvandlende kraft, idet han oppstod fra graven, med et herliggjort legeme. (Filip 3, 21). Men oppstandelseskraften virker forvandlende på menneskers sinn og ånd, og her er nødvendig å kjenne denne, vi har

det største behov herfor. Uten denne blir vi sløve, tomme og verdslige.

«Samfunnet med hans lidelse».

Også her berøres vårt følelsesliv. Lidelsesveien er full av følelser. Hvem har mere fått kjenne dette enn Jesus? Den var smertefull og tung. Dette visste Paulus, men ville allikevel kjenne det. Slik er kjærligheten til Ham.

«Samfunn», er uttrykk for forening eller delaktighet. Altså Paulus begjær var å kjenne delaktighet med Kristus i hans lidelser. Kristi lidelse var en frukt av verdens synd. Det var på grunn av synden han måtte lide. Men hans guddommelige kjærlighet til menneskene gjorde at han med glede gikk lidelsens vei. Slik vil også Guds kjærlighet virke i oss. Vi blir villige, ja, med glede tar vi korset opp og vandrer lidelsens vei i Jesu fotspor, møtende hån og forakt. Vi får kjenne samfunnet med hans lidelser. De første kristne så dette som en stor æresbevisning. — — —

«Idet jeg blir gjort lik med ham i hans død». Dødens vei er livets vei», både i det naturlige og åndelige. Vi minnes Jesu ord om hvetekornet i Joh. 12: «Hvis ikke hvetekornet faler i jorden og dør, blir det bare det ene korn; men hvis det dør bærer det megen frukt». Vi kjenner til denne prosess, og vet hvilke herlige resultater. Først når hvetekornet kommer i jorden og dør, blir der liv, nytt liv! Således må også vi frivillig gå inn på det område hvor døden gjør sin gjerning, død over *alt* som hører «selvet» til. Dette er veien til å få kjenne Jesus!

En smertens og lidelsens vei, som dog er:

Herlighetens vei!

Josef Ruud.

Vår egen makt er intet verd,
Vi vare snart nedhugne;
Men en går fram i denne ferd,
For ham må allting bugne.
Vil du hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist.
Den høvding for Guds hær,
I ham kun frelse er,
Han marken skal beholde.

På reise med evangeliet.

Etter innbydelse fra noen venner, startet jeg torsdag 31. juli for å dra til Sørlandet. Stanset på et møte i Salem, Mjøndalen. Fortsatte så dagen etter, 1. august, til Nelaug som er mitt opprinnelige heimsted. Søndag 3. august var det stevne hos August Treldal på Gauslå i Herrefoss. Han er en bror av indiamisjonæren Edvard Treldal. Stevnet var meget godt og oppbyggelig og kjært var det å treffe mange gamle trofaste venner og bekjente. A referere fra møtene går ikke an, for plassens skyld, men det var mange som frambar livets ord, bl. a. br. Aslak Rauana fra Sandå, Terje Hus-hovd, Edv. Treldal og undertegnede. Søndag 10. aug. var det også stevne, denne gang i Fjelsterlia, en gård som ligger et par timers marsj innover heia. Da været var strålende kom det, tross den lange vei, en masse folk. Disse stevner er tradisjonelle og godt kjente av alle, de blir kalt for «Kirsebærfesten» hos Nils Fjelsterlia. I middagspausen får nemlig alle lov å forsyne seg med kirsebær, som det er en masse av der. Attrasjonen til stevnet her var nok, for de fleste ikke så meget Guds ord, men det var virkelig åpent å synge og vitne om Gud her blant så mange som ellers aldri besøker de kristelige møter. Vi vet at Guds ord ikke vender tomt tilbake, og Paulus sier at troen kommer ved hørelsen, så vi må nok som Bunyan sier angripe øreporten for å komme inn i staden menneskesjel. Neste sted var Søgne og Greipstad ved Kristiansand. Her hadde jeg en god tid, vennene her er enestående gjestfrie og snilde. De setter stor pris på å få besøk av vitner. Møtene her var godt besøkt. Mandag 18. aug. fortsatte jeg videre vestover, men kom ikke til Kvinnesdal, som var mitt bestemmelsessted, før onsdag på grunn av reisevanskeligheter. Overnattet både i Mandal — hos br. Skoie — og i Lyngdal hos br. Hansen. Lørdag 23. aug. var mitt første møte på Fredheim i vestre Kvinnesdal, hvor brødrene Andreas Amland og Andreas Bofoss står som ledere. Det er noen helhjertede, gjestfrie venner med hjerte for Guds sak og hvor en kjenner at en

er velkommen. Møtene her var godt besøkt. Savnet etter br. Eikom er nok stort, men jeg synes at det var godt å se flere av de kjekke sønnene hans som var med og sang, spilte og vitnet. Det er godt når foreldrene har den innflytelse på sine at barna blir frelste fra ungdommen og sier som Ruth til Noomi: «Ditt folk er mitt folk, din Gud er min Gud.»

Søndag 31. aug. var siste dag i Kvinnedal denne gang. Det var da fest på ungdomslokalet i Østre Kvinnedal. En masse folk var samlet og Guds velsignelse og kraft var over oss alle som vitnet om Gud og sang hans pris. En del av dem som arbeider på Sørlandsbanen her var frelste og de deltok med. Det er godt at Gud har sine representanter på ethvert sted og på sådanne steder trengs det hellig å være lys og salt. Her i østre Kvinnedal hadde jeg

herberge hos br. Elias Dugan, som er en elskelig trofast sjel.

Mandag 1. september reiste jeg østover og stanset på et møte hos br. Karl Larsen Skogsfjord og hadde en oppbyggelig stund sammen med de kjære venner der. Neste sted ble Søgne, hvor jeg hadde lovet å komme igjen. Hadde tre gode møter der, hvor også en sjel kom over på Herrens side. Pris skje Gud!

Søndag 7. sept. var det stevne i «Betania», Kristianssand. Svennevik, Skoie, Evenstad og undertegnede m. fl. frambar livets ord.

På veien heimover stanset jeg noen dager hos mine foreldre ved Nelaug.

Vil herved få sende en hjertelig hilsen til alle som jeg fikk besøke og til alle bladets lesere med Apb. 22, 12.

Evangelist O. Hushovd.

Fra landet her nord.

Her forleden da min hustru skulle stille med klærne mine fant hun i en lomme en liten papirlapp med følgende påskrift: «Takk for din godhet mot oss». Det var dog ikke det som fikk meg til å stanse og tenke, for der sto mer: «*Han gir den trette kraft og den som ingen krefter har gir han stor styrke.*» (Es 40, 29).

Jeg vet jo ikke hvem som har skrevet disse ordene og lagt dem i min lomme, men et vet jeg, og det er, at disse ordene brakte meg til å bli stille og Guds ånd fikk tale til meg gjennom dem.

Trett, var det noen som var trett så var det vel meg. Trett av kampen mot synden. Synd som hersket, fristet og plaget meg i min egen barm. Hvor ofte hadde den ikke brakt meg i avmakt og fortvilelsen nær. Og nettopp nå da jeg fikk disse ordene var jeg mere trett enn noensinne. Jeg så at i meg var intet godt. Og så jeg utat så jeg split, baktalelse hat og mord. Jeg så meg selv og alt om meg synke mot Helvede. Jeg var trett og hadde ingen krefter. Jeg kunne ikke redde meg selv engang enn si være med å kaste en livbøye til andre. Men der sto mer på den velsignede papirlapp. Det sto til meg som var trett og ingen krefter hadde. Men jeg vil også

dele det med deg som leser dette. Kanskje også du føler deg trett til døden uten kraft i deg selv. Da gjør som jeg, løft ditt hode, la ordene senke seg i ditt hjerte. *Han gir den trette kraft.* Han gir styrke til der som ingen styrke har, ja stor styrke. Da så jeg plutselig for meg han hvis krefter ble uttømt for å gi meg kraft som ble knust for min misgjerning, men ikke for min alene men for din, ja også for den hele verden. Jeg fikk et møte med ham på nytt, og på nytt syntes jeg å høre den milde stemme minne meg, usle, arme, trette og kraftløse sjel om å fortelle til andre at Kristus fremdeles elsker syndere. «Jeg er ikke kommet for å dømme og bebreide men for å frelse menneskene».

Jeg trodde nesten ikke meg selv. Men det var jo sant, Jesus Kristus Guds sønns blod renses fra all synd. Kjære sjel som kjemper. Det er det satan vil du skal gjøre — kjempe til du fortviler. — Si det alt til Jesus, overgi din kamp til ham og du løftes opp av den. Du befries.

Det vitnesbyrd som før lød fordi du syntes du måtte vitne, ellers ville noen kanskje se din indre avmakt og kamp. Det lyder nå fritt fordi du er fri og ditt vitnesbyrd er fullt av visshet fordi du har opplevet at

Kristus frigjorde deg. Du skjuler ikke din tilstand lenger for mennesker, nei du jubler, ditt forpinte hjerte er legt. Dine krefter er vendt tilbake og ditt vitnesbyrd blir en redningsline hvorved andre drages hen til korset. Jeg vet det, slik er det, jeg har selv erfart det nettopp nå de siste dager.

Når jeg skriver dette sitter jeg i min nye heim, «Solbakken», hvor jeg og min hustru vil kjempe sammen i gode og onde dager. Den 5. septbr. ble vi viet til hinanen i Tromsø Domkirke av pastor Holen i Frimisjøen. Det var en høytidsdag for oss begge. Kjære venner ta oss med i eders bønner. Jeg vet Gud har lovet å stå oss bi i gode og onde dager inntil døden skiller oss at. Det er ikke lyse tider å stifte heim i disse dager, men for dem som setter sin lit til Herren er der intet å frykte. Predikende brødre og søstre skulle dere føle kallet og eders veier skulle styres hit så er dere hjertelig velkommen til «Solbakken». Her trengs virke, selv har jeg tenkt å virke her denne høsten en stund.

Takk venner som har sendt oss midler og bærer oss i bønn. Gud lønne eder rikelig tilbake.

Hjertelig hilsen fra

Karl og Julie Olsen-Risvik,
Skjoldhammer i Vesterålen.

Et skjønnhetsmiddel.

Det fins intet middel så i den grad forskjønnende både for en selv og ens karakter, som den intense trang til å spre glede omkring seg.

Emerson.

En negers siste ord.

En neger som var blitt en kristen, sa på sitt dødsleie til den misjonær, som hadde brakt ham evangeliet om Kristus: «Når jeg kommer i himmelen, så vil jeg først gå til min Frelser, falle på kne og takke ham for at han sendte oss en misjonær. Derpå vil jeg gå tilbake til himlens dør og vente til du kommer, og når du så er kommet, vil jeg ta deg ved hånden og føre deg til min Frelser og si til ham: «Dette er den første mann, som brakte meg ordet om ditt kors!»

Har du noen, som på denne måte vil vente på deg? Hvis ikke da gå ut og vinn en sjel for Jesus.

Da vi
til Paiho
noe lurv
tene våre
og fortsa
jeg høre
hun gikk
at vi ikk
som hun
hun lite
men ikk
mermot

Da vi
i byen, s
Hvordan
for en h
for folk
Men man
jobb på
en slomp

Men på
melig ig
selvfølge
men det
Nei, det
eller noe
Hun var
til bibell

Men S
ville tro
å lese og
ne kvinn
og gikk

hadde la
ba om h
en fast
han ofte
etter hve
også hos
som hun
sakte «b
tet og s

Så ble
med «F
Før je
hadde h
det sitt

— 50 kr
siste so
på mote
henne n
helt alei

Det b
og anne
også me
Når m
ned til b
Shan M

De som sår med håp.

Da vi i 1935 for første gang kom til Paiho med teltet, kom bl. a. en noe lurvet, fattig båtvinne til møtene våre. Hun ble grepet av ordet og fortsatte å gå i teltet. Siden fikk jeg høre at en av grunnene til at hun gikk og fant seg heime der, var at vi ikke så ned på henne — fattig som hun var. Alle andre steder ble hun lite påakta og lett trampe på — men ikke her. Det gav henne lit mer mot og selvrespekt.

Da vi reiste og det ble kvinnekurs i byen, så ble *Shan Ma* med på det. Hvordan hun skrapa sammen til mat for en hel måned uten å vaske klær for folk og tjene noe, vet jeg ikke. Men mannen hadde kanskje fått en jobb på en elvebåt og fått utbetalt en slomp av hyra si.

Men på kurset falt *Shan Ma* skamkelig igjennom. Ei bok hadde hun selvfølgelig aldri hatt i handa si før, men det var hun ikke aleine om. Nei, det var hodet som mangla — eller noe av innretningen der oppe. Hun var og ble en klamp om foten til bibelkvinna under hele kurset.

Men *Shan Ma* gav ikke opp. Hun ville tro på Jesus, og hun ville lære å lese og syngesom de andre kristne kvinner. Så tok hun bøkene sine og gikk til en av de kvinner som hadde lært å lese på kurset — og ba om hjelp. Siden — da det kom en fast evangelist til byen, så fikk han ofte være henes lærer. Og litt etter hvert dages det oppe i toppen også hos *Shan Ma*. Hun kunne — som hun sa det på sitt båtspråk — sakte «baute seg fram i nytestamentet og sangboka.»

I.

Så ble *Shan Ma* døpt — sammen med «Førstegrøden» — ti kvinner.

Før jeg reiste heim på ferie i 1937, hadde hun flyttet heim til heimstedet sitt — Lan Tan, Den blå fossen — 50 km. opp elva fra Paiho. Den siste søndagen i byen stod hun opp på møtet og ba de kristne be for henne når hun nå flytta heim og ble helt aleine som kristen. —

Det ble bedt for *Shan Ma*, og en og annen gang siden tok vi henne også med i bønn.

Når mannen eller andre siden kom med til byen, så fikk vi hilsninger fra *Shan Ma* med bønn om at vi snart

måtte komme til Den blå fossen med evangeliet — for det var så mørkt der.

Denne bønne fulgte meg under tiden i Norge, og jeg tenkte ikke så sjelden på *Shan Ma*. Jeg visste hun hadde et hastig temperament, som hun lett kunne lide skipbrudd på. — En av de første jeg derfor spurte etter, da jeg kom tilbake, var henne. Jeg fikk til svar at hun levde med Gud og var begynt å vitne for sine naboer. Flere av dem var blitt interessert, og de hadde møte i heimet hennes hver søndags formiddag.

Det ble sendt en liten takkebønn til Gud som svar på bønn — han som gjør langt utover hva vi ber om og forstår. —

På turen opp til den store landsbyen Shuhō i fjor høst — 15 km. lenger opp elva — passerte vi Den blå fossen og kikka innom til *Shan Ma*.

Stans her, tagg hun, her er det flere som gjerne vil høre.

Fortsett å vitne! oppmuntret vi, og så kommer vi om Gud vil til våren.

*

Så kom våren — og så kom vi og teltet.

Ingen lykkeligere enn *Shan Ma*.

Stua mi er full av folk hver søndags formiddag og ettermiddag, sa hun. Flere menn har også begynt å komme.

Så satte vi opp teltet vårt på en sandhaug på elvebanken, straks nedenfor landsbyen som bærer samme navn som fossen.

At der var hungrige, lengtende sjeler der, forsto vi snart. Jeg minnes godt andre kvelden på stedet. Det var etter at møtet var slutt. Da kom en middelaldrende kvinne inn i teltet med et matfat i handa. Hun satte seg, og vi begynte å prate sammen — om litt av hvert. Hun fortalte meg at hun var kona til fergemannen og skulle ned til ham med kveldsmaten, men båten lå på den andre siden av elva, så hun måtte vente.

Mens jeg — som skikken er — spurte om hennes familienavn, hvor hun bodde, hvor mange de var i heimet etc., så bryter hun samtalen tvers over og sier: Kan du ikke lære

meg et bibelvers mens jeg venter?

I neste øyeblikk leste jeg Joh. 3, 16 foran, og hun etter. Om snaue ti minutter hørte vi tunge åreslag ute på elva og en fergebåt som la til land.

Jeg må gå, sa hun idet hun reiste seg, så maten ikke blir altfor kald.

Shen Ali Shi Ren — Så elsket Gud verden — — hørte jeg hun leste ute i mørket da hun strøk langs teltduken på vei ned mot elva.

Dag etter dag hadde vi en bra flokk i teltet, og på søndagene var det sprenget. De hadde alt fått noe av møtesans og møtekultur, denne flokken, så vi hadde ingen vanskelighet med å få stillhet og ro over møtene.

Dette likner den første tida i teltet i *Paiho*, sa *Shan Ma* en dag med smil. Hun tenkte på den første brytningstida der, da hun selv ga Gud sitt hjerte.

Flere kvelder hadde vi møte i *Shan Ma's* enkle, fattige stue og iblant i andre heim som kasta avgudene ut, satte opp bibelsteder og tok imot Jesus.

Peder Bredvei
i «Utsyn».

Skomakeren av Guds nåde.

Under samtalen utbrøt kapellannen: «Nå, hr. Golf —».

«Kall meg Hiram, kapellan. Så kaller alle meg, og jeg kjenner meg nesten ikke igjen under noe annet navn. Men hva ville de ha sagt?»

«Bare dette», sa kapellannen, «at jeg er så glad over at jeg har truffet en mann som bruker den ringeste kallsgrjering til Guds forherligelse, slik som De gjør.»

Hiram la sitt arbeid bort og løste av sitt forskinn. Så la han bena over kors og holdt de sammenlagte hender rundt det ene kne. Han så kapellannen fast i ansiktet. Det var klart at pastoren hadde rørt ved et ømt punkt. Uten noen som helst oppbrusning, men med dypt alvor og høytidelig verdighet utbrøt han: «Det finnes i hele verdensaltet ikke noe slikt som «en ringe kallsgrjering,» kapellan! De er på galt spor, om De enn er predikant, og det De sier er læremessig rett.»

«Unnskyld meg», sa kapellannen fort, «om jeg har såret Dem ved et

ubetenksomt ord, men det jeg ville si, var — —».

«Nei, nei, kapellan! Løp ikke bort med den idé at De vet at De er kommet til å tale så, har såret meg eller noen som helst annen. Nei, slett ikke, men vær på vakt så De ikke kommer til å såre Herren. Det er en mere viktig sak.»

«Ja,» sa kapellanen noe forvirret.

«Nå, De er en Ordets tjener, av Guds nåde, er det ikke så?»

«Jeg håper det er sant, Hiram.»

«De håper det ikke, kapellan, men De vet det, eller De må begynne på nytt av.»

Vel, jeg er en skomaker av Guds nåde. Dersom jeg arbeider gode sko, får jeg hensides like stor berømmelse som om De er en tro pastor. Alt godt og lovlig arbeid er edelt, og De må fram med en hel argumenter om De vil overbevise meg om att ikke all god gjerning, sett i Guds lys, er omtrent like viktig. Deres gjerning vil engang komme til å bli gransket og likeså mine sko. De tenker vel ikke at Herren kommer til å si: «John Forster! Vel gjort! Sett deg fremst — høyt oppe» — og deretter: «Hiram! Vel gjort! Sett deg der ned ved døren. Det er dog under alle omstendigheter en stor lykke for deg at du er kommet her inn». — Å nei, kapellan! Det er forskjellen mellom Herren og oss mennesker. Dersom Deres livsgjerning er vel utført og mine sko er godt gjort, vil han si: «John og Hiram! Dere har brukt deres talenter like godt. Gå opp der og sitt side om side og stem med i det alminnelige halleluja».

«Så De tror ikke at det blir noe som helst skille med hensyn til arten av det verk som er gjort?» ytret kapellanen.

Ene og alene mellom godt og trofast utført arbeid og dårlig arbeid, ikke mellom hjernearbeid og håndarbeid. Jeg tror ikke det vil bli noe som helst aristokrati i himmelen, nei ikke det minste av det. Alles vinger skal være dannet etter den samme modell. Godhet er godhet, kapellan, enten De treffer den i en predikant eller i en lyktetemer. Herrens Ånd er like så sikkert med meg mens jeg sitter her og lapper på enken Bruns støvler som er brustet i sidene, som med Dem når De en søndagsformiddag søker å preke Guds ord til synderes vekkelse og til

Guds folks trøst og veiledning. Allting avhenger av den måten vi utfører verket på. Folk trenger gode predikanter, det er sikkert, men de trenger også gode skomakere. De kan ikke unnvære noen av dem. Mennesker kan gjøre forskjell på arbeid, de kan se ned på en veggsmører eller en tømmermann, men jeg holder for at selve himmelens høye engler med glede ville tjene Gud med den slags arbeid.»

(Fra «Budbæreren»).

Hvorfor er jeg her?

Bernhard av Clairvaux hade i sin munkecelle et lite stykke pergament opphengt på veggen, og på dette sto ordene:

Hvorfor er jeg her?

Dette lille spørsmål så å si hamret han inn i sin sjel, og dette kom til å prege hans liv.

Hvorfor er jeg her? Kun én gang faller min vei gjennom dette livs egne. Måske mitt ærend kun er ringe mot hva begavede mennesker har å utrette; men det er likevel alt jeg har å etterlate verden, og målt med Guds mål har det betydning.

Min venn, still spørsmålet i det dypeste alvor for deg selv — og for Guds ansikt: *Hvorfor er jeg her?*

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo og J. C. Løken.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Rackel Syvertsen, Asveien 19, Danvik.

Fredrikstad: «Salen.»

Haugesund: Bolette Alfsen.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Moss: Kristian Bye.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Råde: Harald Skovly.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Harald Olsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømmø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingenstales til ovenstående kommisjonærer.

Sykkel.

En av de predikende brødre i Nord-Norge trenger absolutt en sykkel. Er det noen som har en brukst sykkel som er i god stand å selge? Gi opplysning om pris m. m. til undertegnede. Husk! Det er Guds sak det gjelder.

G. Iversen.

Postboks 52, Sarpsborg.

Hushjelp.

Er det en troende søster som kan hjelpe oss med å stelle huset da husmoren er sjuk. Nærmere ved:

G. Iversen,

Postboks 52, Sarpsborg.

Konferanse.

Om Herren vil avholdes en oppbyggelseskonferanse i Fredrikstad fra onsdag aft. 8. oktober til og med søndag 12. oktober. Mange predikanter har tilsagt sitt komme, hvorav kan nevnes: Thor Sørli, Reidar Simonsen, A. Isaksen, H. Helleland, Eik, Rødningsby m. fl.

De som ønsker losji melder fra til undertegnede. Brød- og fettkort medtas.

Møtene avvertes i byens aviser.

For Kristi menighet:

Lyder Engh.

Stevne.

Menigheten i Møllergt. 38, Oslo avholder i år som vanlig *Bededagsstevne*.

Begynner torsdag 30. oktober til og med søndag 11. november. Flere Herrens vitner deltar.

Velkommen!

For forsamlingen:
Daniel Nilsen.